

12. İbadet Lüzumsuz Mu?

Günümüzde ilmi gelişmeler bize insan, hayvan ve bitkilerin biyolojik yapısında hiçbir gelişmenin olmadığını ispat etmiştir. Yani evrimcilerin dediği gibi hayat basit bir organizmadan başlayarak yavaş yavaş gelişmemiştir. Bunun en önemli delili de yapılan kazılarda milyonlarca yıl önce yaşamış bitki ve hayvan kalıntılarının bugünkü ile hiçbir farkının olmayışdır. Yani evrimcilerin iddia ettiği ara dönemlerin hiçbirisi hiçbir zaman yaşanmamıştır. Öyle ise güneşten ateşböceğine, mısır tanesinden selvi ağacına, oradan varlıkların en mükemmeli insana kadar her şey bir anda meydana gelmiştir. Daha doğrusu “öl” emriyle oluvermiştir.

Evet, dünyaya baktığımızda bütün canlılar bu mükemmel sistem içerisinde hayatlarını devam ettirmektedir. İnsan da öyledir. Zira insan, dünyaya geldiğinde yaşamayı için gerekli olan havayı, suyu ve sair ihtiyaçlarını hazır bulur. Onu bu dünyaya gönderen yüce kudret, yaşamayı gerekli her şeyi cömertçe sunmuştur. Peki, bütün bu ihsanlar için mevcudat arasında şuurlu olan tek varlık olan insanın teşekkür etmesi lazım değil midir? Bir günlük cüz’i bir ücret için sekiz saat yorucu bir mesai yapmıyor muyuz? Yeryüzünde üzümün kendi değil de sadece resmi olsaydı, bütünüyle insanlık olarak gücümüzü, kabiliyetimizi ve servetimizi birleştirerek bir salkım gerçek üzüm elde edebilir miydik?

Oysa ALLAH (c.c.) bütün nimetleri karşılıksız vermiş ve vermektedir de. Karşılığında istediği nedir?

Mesela bir çuval buğday için bin rekât namaz emredebilir, insanlar açlıktan ölmek için bu emri mecburen yerine getirirlerdi. Kuraklık zamanında dağlara, sahralara çıkıp dualar ediyoruz; ya her damla su bir rekât namaz karşılığı olsaydı, milyonlarca rekâtı eda etmekten başka ne gelirdi elimizden? Çölde kalıp ciğeri yanmış bir insana bir şişe suyu keselerce altına satamaz mısınız? Lütfedilen ve daha da lütfedilecek bunca nimeti acaba hangi ibadetimiz karşılayabilir? Öyleyse insan, bu sonsuz lütuf sahibine gerektiği gibi ibadet etmelidir ki hem

fani nimetlerin aslını hem de sonsuz bir huzur yeri olan cenneti hak edebilsin.

Kaç lira (Euro) Değerindeyiz?

Bir kimyagerin araştırmalarına göre insanın değeri komik deneyecek kadar düşük olup adeta sudan ucuzdur. Çünkü vücudumuzda 7 kalıp sabun yapacak kadar yağ, orta boyda çivi yapacak kadar demir, ancak bir kahve fincanı dolduracak kadar şeker, bir tavuk kümesini boyayacak kadar kireç, 2000 kibrit yakacak kadar fosfor, ufak bir topun atımına yetecek barut için potasyum bulunmaktadır.

Madde itibarıyla bu kadar ucuz olduğu hâlde tek bir organını bile dünyaya değişmeyen insan, kendisine verilen bu değerın kıymetini bilmeli ve yine kendisini kâinatın dilencililiğinden kurtarıp, bütün mahlûkatın sultanı yapan Zât’a karşı kulluk vazifelerini yerine getirmelidir.

Aksi takdirde gerçek değer, kokuşmaya mahkûm birkaç kilo et, birkaç litre kan ve bir yığın kemikten ibaret kalacaktır.

“Kalbim Temiz” diyorlar

Bazı kimseler kalp temizliğini sadece insanlar hakkında bir kötülük düşünmemek yahut yardımsever olmak gibi çok basit manada anlıyorlar... Bununla da kalmayıp insanlara iyi davranmakla, ALLAH’a ibadet mükellefiyetinden kurtulduklarını zannediyorlar. Bu, şeytanın bir desisesi, nefsin bir oyunudur... Bu oyuna gelenleri aldatan sebeplerden biri, “hata emsal olmaz” prensibine göz kapamalarıdır... Bunlar, namaz kılan ibadet eden bir mü’minin günlük hayatında İslam’ın ruhuna ters düşen ve diğer insanlara zarar veren birtakım noktalar tespit ediyorlar. Bunları öne sürüyor ve “Bu adam namaz kılıyor ama şu hataları da işliyor. Ben ise onun düştüğü hatalara düşmüyorum.” diyerek kendi ibadetsizliklerine, onun kusurlarında bir özür kapısı bulmaya çalışıyorlar. Bu tip yanlış değerlendirmeler sadece namaz kılmayanlara mahsus değil... Namaz kılan bir mü’min de

İslam'ın diğer emirlerini kendisinden daha iyi yerine getiren bir kardeşi hakkında benzer şeyler söyleyebiliyor.

Hidayet rehberimiz, Peygamber Efendimiz'den (a.s.m.) bir hadisi şerif:

“Bir günah işlediği zaman kalpte bir kara leke hasıl olur. Eğer sahibi pişman olur, tövbe istiğfar ederse kalp yine parlar...”

Bu hadisi şeriften, temiz ve selim kalbin ancak günahlardan salim olan ve isyanlarla kararmamış bir kalp olabileceğini öğreniyoruz.

Babasının sözünü tutmayan bir çocuğu hemen “terbiyesiz, ahlaksız” damgasını vuran insanoğlu, emredilmesine rağmen ibadet etmemenin ALLAH'a isyan olduğunu niçin göz ardı eder ki!

Farzlar tevile açık değildir. Onlarda yanlış yorum yapmaya ve hakikati saptırmaya kimsenin hakkı yoktur. Zira ortada tevili gerektirecek kapalı bir nokta söz konusu değildir.

ALLAH emretmiş, Resulullah (a.s.m.) da bu emrin nasıl yerine getirileceğini bir ömür boyu mü'minlere öğretmiş, talim etmiştir... Asr-ı saadeti takip eden bütün asırlarda bu emirler aynen tatbik edilmiştir.

Bu devirlerde yetişen müşitler, mü'minlerin Hakk'a yakınlığında daha ileri gitmeleri için farzların yanı sıra nafile ibadetlere de büyük önem vermişlerdir. Her taraf camilerle, mescitlerle, medreselerle, tekkelerle dolup taşmıştır... Derken ahir zamana gelinmiş... Dünyaya dalma, dinden uzaklaşma, sefahatte boğulma, menfaat peşinde koşma devri gelip çatmış... İbadet terk edilmiş, ilim bir yana atılmış, irfandan uzaklaşmış, kalplerde takva hissi azaldıkça azalmış... Bu zehirli iklimde, bu bozuk atmosferde nasıl olmuşa olmuş, yeni bir grup çıkmış ortaya:

Kalbi temizler ekolü... Bunlar, bütün peygamberlere (a.s.), bütün ashaba, bütün evliyaya ve nihayet on dört asrın bütün mü'minlerine muhalif bir caddede yürümeye başlamışlar... Bu ekolün mensupları kendi haklarında tövbe kapısını âdeta kapamışlar. Zira isyanlarını göremez hâle gelmişler... Daha kötüsü, onları müdafaa etmeye başlamışlar. Kendilerini ALLAH'a ibadet etmeye çağıran mü'min kardeşlerine verdikleri

cevap, her defasında “Sen benim kalbime bak” olmuştur.

Ben senin kalbine nasıl bakayım?